

Dag 745 – maandag 12 januari

Oh wat een zaligheid: Lagun doet zijn nachten wederom heel flink en maakt er geen probleem meer van om in zijn bench te gaan.

Eten gaat nog moeizaam en deze ochtend rest er ons te weinig tijd om hem deftig te laten eten. Ik neem zijn korrels dus mee naar Brussel maar wat zal ik daar deze keer bij doen? Een paar lepels yoghurt? Ik neem een potje mee...

Zodra we Brussel binnen bollen, gaat Lagun – zonder commando van mij – recht staan. Hij probeert dat wel vaker de laatste tijd maar ik blijf er rustig bij, laat hem in de fout gaan en zeg hem dan opnieuw dat hij onder moet. En dat doet hij ook. Vandaag tot wel drie keer toe...

Het wordt een rustig dagje op het werk en Lagun slaapt veel. Wanneer het tijd is om naar huis te gaan, ligt hij aan mijn voeten te slapen. Ik profiteer ervan om zijn hesje en leiband aan te doen. Hij is er niet blij mee maar er volgt ten minste niet zo'n drama als vrijdagavond.

Gisteravond hebben we beloofd om de restant van onze hutsepot van gisteren te gaan opeten bij Barts moeke. Bart is al bij zijn mama en Lagun en ik rijden van het station recht naar daar.

Lagun is wat in de war maar vindt het best fijn: pootjes strekken op haar veel leukere gras en dan ploef neer aan mijn voeten voor het stoveke. Jaja, wat een hondenleven toch.

's Avonds thuis krijgt hij het allerlaatste klutsje hutsepot onder zijn korrels gemengd. Smikkelen maar!

Dag 746 – dinsdag 13 januari

Oef, we mogen opnieuw thuis werken vandaag. Ik loop zo moe de laatste tijd... wat is dat toch? Het weer allicht... het is zo deprimerend grijs en nat en winderig buiten.

Ik geef Lagun opnieuw korrels met een paar lepeltjes yoghurt. Hij begint tot mijn verbazing meteen te eten maar laat nog wat liggen. De rest eet hij 's middags op wanneer ik lunch. Tja, misschien ben je wel zo een hondje dat drie keer per dag wil eten hé lieverd?

We hebben om 17 u al een afspraak in het Godshuis in Sint Laureins. Da's best wel een eindje tuffen en is tegelijk niet zo ver van bij mijn ouders. We nemen Lagun mee maar laten hem tijdens de afspraak in de auto zitten. Hij staat een beetje te wild en we willen het snel afhandelen.

Zodra hij ons terug aan de auto ziet verschijnen, wipt hij van mijn stoel terug te koffer in. Haha, slimme jongen toch. Je weet wel dat je niet mag hé... maar ik ben toch stiekem dankbaar voor de zetelverwarming...

Op weg naar mijn ouders stoppen we even in een frituur. Op de deur hangt een sticker met een verbodsteken voor honden maar de uitbaatster maakt absoluut geen probleem van Lagun met zijn hesje aan.

En Lagun gedraagt zich gelukkig ook netjes. Hij gaat mooi onder mijn stoel liggen en op wat zacht gejammer na af en toe, zou je vergeten dat hij mee is.

Wanneer we even later bij mijn ouders arriveren, transformeert dat brave kereltje op slag in een dol monster. Hij rent de poten van onder zijn lijf in de grote tuin en draait Belle en Zanouche volledig op. Twaalfjarige Zanouche is daar niet mee gediend maar haar gegrol heeft geen effect op mijn kleine grut. Ik moet hem even bij mij aan de lijn nemen om hem te doen kalmeren.

Rond half negen zijn we thuis en Laguns maagje grommelt nu denk ik want zijn korrels met yoghurt gaan wel heel vlot binnen.

We kruipen wederom vroeg in onze mandjes en Lagun maakt daar weer geen probleem van.

Dag 747 – woensdag 14 januari

Ik slaap traditioneel slecht na een avondje frituur en dat is deze nacht niet anders. Daardoor kom ik ook wat te laat beneden en moet ik me wat opjagen. Lagun plakt aan mijn been deze ochtend en tot tweemaal toe stap ik op zijn pootjes. SORRY vriendje!

Ik neem zijn korrels en een potje yoghurt mee naar het werk.

Alleen wist ik toen nog niet dat het wel even zou duren voordat we op het werk zouden geraken...

Snel even de tuin in met Lagun... en daar horen we het buurhondje blaffen. Het verbaast me dat Lagun hem totaal niet van weerwoord dient. Een positieve verrassing!

Op weg naar het station zitten er slakken en mensen voor ons van wie ze het rijbewijs zouden moeten afpakken en even vrees ik dat we de trein zullen missen ... enkel om buiten adem op het perron te komen, een zee van volk te zien en te horen dat de trein 20 minuten vertraging zal hebben. Grrrr. Voor niks zo gelopen.

Ik profiteer er weliswaar van om een oefenwandeling te maken met Lagun rond het station. Het duurt een paar minuten maar dan plots valt Lagun netjes in de pas en doet hij alles echt voorbeeldig. Zalig! Dat maakt mijn ochtend al veel beter zie.

In de trein kruipt hij meteen flink onder mijn stoel. Veel volk zullen we niet zien opstappen in Drongen en Gent want de trein heeft intussen toch al een half uur vertraging maar dat deert Lagun niet – en mij zeker niet.

Alleen geeft het Lagun wel volop de ruimte in Brussel om vanonder de zetel te willen komen. In Brussel Zuid begint hij al wat te piepen en te verschuiven. Ik negeer hem. Hij zet een mooi liedje in maar blijft wel liggen onder mijn stoel. Gelukkig maar misschien dat er niet veel volk in onze wagon zit...

Lagun laat zich in de gang van het station naar buiten meezuigen met de mensenmassa. Ik moet mijn stem verheffen om tot hem door te dringen en het commando te geven om aan de voet te stappen (mijn voet bij voorkeur) maar al bij al heb ik niet te klagen over zijn wandeling deze ochtend.

Eens in ons bureau gedraagt het grut zich allesbehalve netjes. Hij gaat bij iedereen aandacht afschooien en wanneer Patrick hem negeert, springt hij zelfs op.

Na een strenge NON gaat hij liggen mokken aan Sarahs voeten.

Weliswaar met zijn buikje vol gegeten. Deze ochtend heeft hij zijn korrels met yoghurt allemaal op in een keertje. Vooruitgang!

Ik ga deze middag in Exki lunchen met een ex-collega. Wanneer ik het bureau verlaat, kruisen we Jan echter. Lagun wordt opnieuw onhandelbaar en gelukkig beseft Jan het deze keer. Hij negeert Lagun en wij kunnen passeren.

Het is erg druk in Exki en iedereen zit werkelijk bijna op mekaars schoot. Ik moet opletten met in de ene hand Laguns leiband en de andere een plateau met hete soep en een slaatje en drankje. Maar Lagun laveert netjes met me mee door het volk naar de kassa.

Lagun, die net boven de tafeltjes uit komt met zijn snoet, denkt eventjes dat ie in de hemel is beland maar mag dan onder mijn stoel gaan kruipen. Hij moppert niet tot mijn grote verbazing en na enkele minuten ligt hij zodanig ingesloten door tassen, voeten en stoelen dat hij dan ook maar blijft liggen tot we klaar zijn. We zitten aan het raam en ik voel dat hij alert wordt elke keer wanneer er een duif passeert maar hij veert niet recht, blaft niet, ... hij kijkt alleen maar.

Terug in het bureau ontzie ik het me om zijn hesje uit te doen. Over enkele uren moet ik dan toch weer de strijd aan om het hem aan te trekken. Ik herinner me Wendy's woorden: laat zijn vestje eens aan en zorg ervoor dat hij positieve associaties krijgt. Dat doe ik dan ook – onder een verwijtende blik van Lagun. Die positieve associatie laat gelukkig niet lang op zich wachten. Na een kwartiertje komt Jan immers op bezoek. "Oei, is em gestraft?" "Neen Jan, en gij ook nie: ge moogt hem aaien." Verwarring bij iedereen nu maar ik ben gerustgesteld wanneer ik zie dat Lagun toch nog positief reageert op Jans aaitjes. Er kan nog een kwispel af dus. Jan merkt wel op dat Lagun veel kalmer is. Mja, heel erg is dat ook niet in vergelijking met hoe Lagun zich normaal gedraagt in Jans nabijheid. ;-)

Het vertrek uit het bureau verloopt veel serene nu Lagun toch al zijn jasje aan heeft. De collega's zitten verbaasd toe te kijken hoe hij bijna zelf zijn kopje door de halsband stopt en meestapt.

Ik krijg het grut zelfs zover om op te springen tegen de knop die de schuifdeuren naar de lift opent. Niet met volle goesting maar hij doet het toch, da's al meer dan wat ik de voorbije tijd kreeg op weg naar huis met zijn hesje aan.

We passeren opnieuw aan onze intussen traditionele grasperkjes en na enig zenuwachtig gesnuffel krijg ik weer een mooi worstje van onze kleine man, weliswaar in bijna volle-maanvorm. Het is niet evident om het op te rapen tussen al die andere kaka's maar ik doe het toch. Het zal me berouwen want wanneer ik naar de vuilnisbak stap, merk ik dat er een deel aan mijn hand en de leiband hangt. Bakkes! Ik offer een zakdoek op om alles zo goed als mogelijk af te kuisen en tracht voor de rest van de rit zo weinig mogelijk aan te raken.

Waar is Peter met zijn smetvrees wanneer je hem nodig hebt hé? Hij heeft steevast van die alcohol zitten om je handen te ontsmetten zonder wassen.

Dag 748 – donderdag 15 januari

Vandaag heb ik een dagje vrijaf om met Gerrit en Wendy een nieuwe sponsor te gaan bezoeken. Lagun kan niet mee. Het wordt een heel vreemd dagje. Voor ons drieën overigens want geen van ons is het gewoon om zonder hond te zijn.

Lagun zal zich gelukkig niet lang moeten vervelen want Bart stopt vroeger met werken om bij het grut te zijn. Wanneer ik 's avonds thuis kom, bijna omver gelikt word door mijn mormeltje en te horen krijg dat Lagun eigenlijk bijna de hele dag heeft geslapen, vrees ik dat er ons een moeilijke avond/nacht te wachten staat.

Onze loebas lijkt echter vermoeid van al dat suffen. Tja, een lichaam in rust...

En hij gaat dan ook vlot zijn bench in.

Dag 749 – vrijdag 16 januari

Omdat ik gisteren mijn tweede thuiswerkdagje niet heb genomen, neem ik dat vandaag. Er is erg weinig werk en ik profiteer ervan om wat quality time in te halen met mijn kleine man.

We gaan 's ochtends even samen de tuin in terwijl de pup van de burens ook net buiten is. De buurjongen laat zijn stemmetje nogal horen maar Lagun heeft alleen maar oog voor mij en reageert niet.

Gisteren heb ik een zakje puppykorrels van een nieuw merk mee gekregen. Ik meng er wat van onder Laguns gewone korrels en wanneer ik zie hoe enthousiast de platjas me volgt naar de eetbak, waag ik het erop om hem eerst te vragen mijn autosleutel op te rapen. Ik moet het hem tot 4 keer toe opnieuw laten doen (het blijft metaal natuurlijk en oh wat vinden we dat vies sinds kort) maar uiteindelijk doet hij het toch.

Ik merk dat het puppykussen nu af en toe eens moet wijken voor de pluchen Minnie Mouse die hij vorig weekend van Isabella kreeg. Hij draagt er wel zorg voor. Af en toe zie ik hem erin bijten – of beter gezegd happen – maar er komt niks aan. Alleen dat sluiertje moest eraan geloven. Maar daar volg ik mijn kleine man in. Hij heeft goede smaak. ☺

Deze avond gaan we uit eten met het motocomité. We gaan dus eerst onze pootjes strekken buiten. Het is best frisjes en omdat het even geleden is dat Lagun echt eens de poten kon losgooien, trekken we naar dat vrijstaande weitje bij ons in de buurt. We banen ons een weg door slijk en plas en komen er nogal voor tegen dat we aan dat weitje zijn. Maar het is het waard: Lagun kan zijn geluk niet op. Rollen, rennen, plonsen, oh wat een paradijs! Zelfs voor Bart en mij is het een hartverwarmend tafereel daar in die ijsregen die ons intussen in het gezicht slaat ...

Waar we niet aan hebben gedacht, is dat we nu natuurlijk met een natte platjas onder het slijk zitten... en dat die aan onze voeten zal liggen tijdens ons eten in het restaurant... achja, een stinkie hondje... het kan maar goed zijn voor onze lijn. ☺

Dag 750 – zaterdag 17 januari

Na de ontspanning van gisteravond komt nu terug een beetje inspanning: we hebben nog een dagje Train The Trainer bij Canisha. In de voormiddag komt onze dierenarts voor een spoedcursus. Letterlijk en figuurlijk want het gaat over EHBO vandaag. Ze had een legertje pluchen honden mee maar de 7 levende exemplaren die wij in totaal bij hebben, zijn toch leuker testmateriaal. ☺

Ik leer veel bij vandaag. Niet in het minst dat Azalea's ook giftig zijn voor honden, dat het eten geven vanuit een staander de kans op een maagkanteling groter maakt en dat je wanneer je lieveling

antivries heeft binnengekregen, je hem best kan opgieten met alcohol... Maar ook dat Lagun en Mauro nog steeds vriendjes kunnen zijn. Enkele weken geleden werd Lagun voor de zoveelste keer bijna opgepeuzeld door Mauro en vandaag gaat mijn dappere kleine vriend toch uit zichzelf Mauro opzoeken om zijn blonde geblokte collega te verleiden tot een partijtje muilen. Ik ga er wat verder vanaf staan want ik vertrouw Mauro nog steeds niet helemaal met Lagun en ik wil niet dat mijn nervositeit hun pas hervonden vriendschap in de weg staat. Er gebeurt helemaal niks deze keer. Ze genieten allebei.

Wanneer we thuis komen, wil Bart het kleine grut eens verwennen en voor ik het weet, krijgt Lagun de restant van zijn knaagbeentje. Maar het grut heeft nog niet gegeten vanavond! En net zoals bij kindjes: geen snoep voor het eten... 't is te laat echter en ik wil het Lagun ook niet afpakken. Ik laat hem een half uurtje genieten.

Even later blijkt ook dat ik me voor niks zorgen heb gemaakt want Lagun smikkelt zijn mix nieuwe korrels én oude korrels met smaak op.

Dag 751 – zondag 18 januari

We zeggen niet voor niks "Lazy Sunday" ... Bart en ik slapen tot we wakker worden ... ja zo gaat dat meestal hé Veerle ;-) maar deze keer zonder dat vreselijke wekkergeluid.

In de voormiddag ruimen we onze bovenverdieping wat op. Na anderhalf jaar staan daar immers nog steeds bomvolle verhuisdozen.

Het is miezerig weer buiten vandaag. De weergoden weten het zelf niet goed: doen we 't regenen of sneeuwen? En dan krijg je van die smurrie waar helemaal niks mee aan te vangen valt.

Zelfs Lagun staat niet te springen om buiten te kunnen.

's Namiddags komen onze vrienden op bezoek met Isabella. Onze "kindjes" houden elkaar goed bezig. Op een gegeven moment wordt Isabella wel iets te geweldig voor Lagun en nog terwijl ik haar uitleg dat ze het kalmer aan moet doen en dat we geen balletjes gooien binnen in huis, loopt het mis. Uitdagend kijkt ze me aan, pakt ze toch een bal van Lagun en voor ze 't zelf goed en wel heeft beseft, pakt Lagun de bal uit haar hand. Er zijn geen vingertjes geraakt maar misschien wel een klein groot egootje dat dacht dat ze die grote hond volledig onder haar macht had. Traantjes met tuiten volgen en Lagun kijkt nietsbegrijpend toe met zijn typische schuine kopje.

Niet veel later laat Lagun zich op zijn kussen vallen en slaapt. Isabella doet hetzelfde in onze zetel.

Wanneer ons bezoek opstaat om te vertrekken, schrikt ook Lagun wakker uit zijn slaap. Hij veert recht zoals alleen een tweejarige kan doen maar klinkt tegelijk als een 80-jarige. Brrr, wat een doffe knak was dat nu?! Ik ben blij dat ik binnenkort met hem op onderzoek mag bij de dierenarts. Dat kraken staat me niks aan.

Om goed af te sluiten toon ik Laguns hondenspelletjes nog eens aan kleine Isabella. Ze is er meteen voor gewonnen en wil het ook met Lagun doen maar voordat ze te geweldig wordt, leg ik het haar stap voor stap toch eerst eens goed uit. Ok: Lagun vragen om te zitten en te blijven. Dan het spelbord op de grond zetten en de snoepjes erin verstoppen. Eens goed draaien aan het bord en dan aan

Lagun zeggen dat hij mag zoeken. En beiden doen het uitstekend! Zo is het leuk voor iedereen. We doen hetzelfde met zijn snuffeldekentje en Isabella is in de wolken. Lagun ook.

En ik ben al blij dat het grut toch iets van 'eten' binnen heeft want de nieuwe korrels kunnen nu al niet meer boeien precies...

Dag 752 – maandag 19 januari

Vandaag gaan ook onze Bart en zijn beste vriend Bart mee in de trein naar Brussel.

Lagun is helemaal in de war, zijn routine ligt overhoop. En dat merk je.

Eten wil hij niet. In de overvolle trein gaat hij gelukkig wel netjes onder onze stoel liggen maar wanneer de twee Barten in Brussel Zuid al afstappen en wij blijven zitten, volgt een drama.

Nu ja, een drama is misschien wat overdreven. Lagun blijft liggen onder mijn zitje, met zijn kont naar voren en zijn kopje ver weg onder de stoelen, en zet een luide klaagzang in. Het is bijna huilen. Ik laat hem eerst even uitzingen (gelukkig duurt dat niet lang) en vraag hem dan om zich recht te stellen. We hebben wat plaats nu en blijkbaar was dat de juiste beslissing want meneertje blijft kalm voor de rest van de rit.

Op het werk laat ik zijn hesje aan. Patrick merkt op dat Lagun er precies al meer vrede mee heeft. Mja, ik vind hem nog steeds niet echt vrolijk en eten wil hij ook nog niet maar hij wil al een stylo oprapen voor me. Da's al iets.

Een tikkeltje gestoord kruipt Lagun in zijn bench en daar vindt hij precies zijn draai niet. Of probeert hij misschien het hesje uit te wrijven tegen de muren van zijn bench? Het is even kabaal maar de collega's kunnen er wel om lachen.

Er is werkelijk niks te doen vandaag op het werk. Ik profiteer ervan om Lagun hier en daar mee te tronen in het gebouw en laat hem oefeningetjes doen. Het is op zijn maandags: Lagun heeft even tijd nodig om erin te komen maar zodra ie de smaak terug te pakken heeft, gaat het heel vlot.

En zo vliegt de tijd alweer...